

да се приближи народу који се за време Михаила потпуно удаљио од власти. Као реакција на псеудолиберализам Намесничког режима, Наредњачка странка је иступила са захтевом за побољшањем уставности у Србији, обезбеђењем чисте уставности пресађивањем западних установа на наше политичке прилике. Зато су напредњаци предлагали увођење чистог парламентаризма и његових најважнијих установа као што су слобода штампе, зборова и удруживања. Док је по Уставу растао утицај Народне скупштине (представништва), дотле је опадао и даље се развлашћивао Државни савет. Некад моћан законодавни чинилац, тело које је равноправно делило власт са кнезом или чак и било јаче од њега (под уставобранитељима), од Михаилових реформи ово тело губи некадашње компетенције. По овом Уставу Државни савет се претвара у једну врсту највишег административног суда чије чланове поставља кнез. У односу на претходни, овај Устав од 1869. је садржавао главу о „Правима и дужностима грађана у опште“ у којој су биле признате неке личне и политичке слободе и права. Тако Устав предвиђа једнакост грађана пред законом, неповредивост стана, као и личну слободу и њене гаранције у току лишења слободе (затварања) и суђења а што подразумева и право на саслушање и на одбрану. Уставом је зајемчена и слобода вероисповести и призната православна вера а од политичких права су признати бирачко право, слобода мисли и штампе која је само начелно призната, док је детаљно регулисање слободе штампе препуштено закону, чиме је и повећана могућност њене злоупотребе. Грађани уживају и заштиту од самовоље државне власти па тако и право да се жале на противзаконите поступке власти као и да се молбом обраћају надлежним властима ради решења проблема о коме ови одлучују.

2. Устав Србије од 1888. (Радикалски устав)

Берлинским конгресом од 1878. Србија је стекла независност и територијално се проширила за четири округа (нишки, врањски, топлички и пиротски) који су јој били оспорени неправедним Сан-Стефанским уговором. После стицања независности Србија жели да покаже да има и самосталну уставотворну власт па интензивно наставља да се бави уставним питањем и уређењем свог друштвеног и државног живота. То је било време бујања политичког живота и настанка првих политичких партија. Ово страначко подвајање или, како се тада називало, партизанство, је 1881. довело до формирања Напредне и Народне